

GEM

NADAL 2002

CENTRE ÀSIA

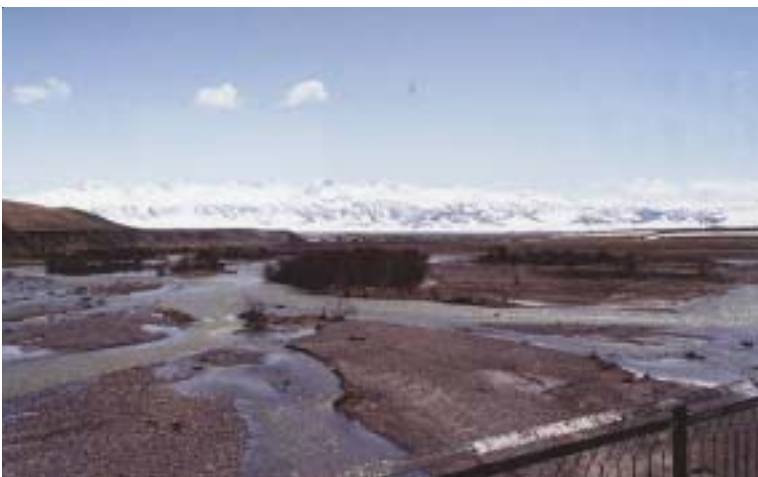
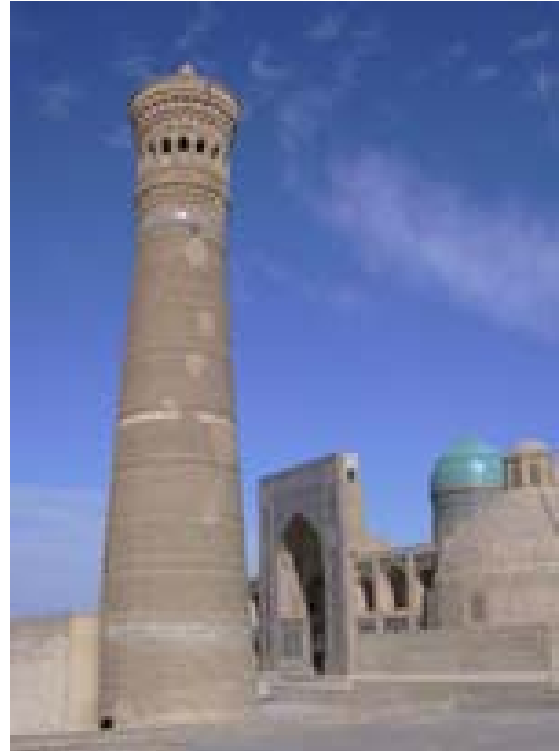
La Smarkand, dels caravanseralls, ja ha passat a la història. D'aquelles llegendes de caravanes amb camells, ja no en queda res. Esperava pedalar al costat d'algun d'aquests animals, però ja han desaparegut, només en vam poder veure un ballant al ritme de la música en un circ. L'únic lloc dels que vam passar que podria evocar temps antics és la ciutat de Bukhara, carrers amb madrasses, mesquites,... decorats amb mosaics.

La resta del país són cotxes, camps de cotó i algun burriquet estirant el seu carro, i molts policies. Coincidir creuar una ciutat el dia nacional pot ser una llarga travessa amb parada cada 100 m perquè contínuament et demanen el passaport. Si no fos per això no costa gaire pedalar, la ruta que vam fer és pràcticament plana.

No té res a veure amb el seu país veí. Gran part del Kyrgyzstan és muntanyós. Quan van construir carreteres i pistes no van pensar que

algun dia hi pedalaríem nosaltres (12 %, 12 %,.....). I per acabar-ho d'arrodonir, a vegades vam haver de fer marxa enrere en alguna pista perquè el riu s'havia endut el pont i no s'havien preocupat de reparar-lo.

La nostra estada al Kazakstan, un país de grans extensions, va ser curta, més per visats que per conèixer aquesta exrepública soviètica. La imatge que ens queda és la de les noies de la capital amb els seus tangles i transparències, totalment contrastat amb les padrines amb el mocador al cap i mitjons curts venent

llet als pocs pobles que vam veure. Turkmenistat ha estat l'últim país de Centre Àsia per on vam pedalar. Pedalar i pedalar, amb 5 dies havíem de creuar-lo. Fer un visat més llarg per a aquest país és tan complicat que vam preferir passar-lo ràpidament.

Ruta:

Korgos, Almaty, Georgievka (Kazakstan)

Bishkek, Ysyk kol, Bishkek, Osh (Kyrgyzstan)

Toshkent, Samarkand, Bukhara, Olot (Uzbekistan)

Farap, Mary, Serachs (Turkmenistan)

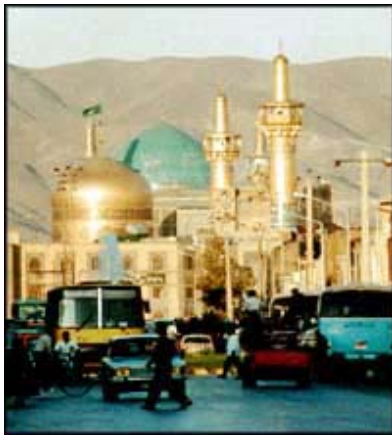
Pedalat a Centre Àsia: 4.745 km, 314 hores, 49 dies, 20.715 m desnivell

IRAN

A Iran vam anar de sorpresa en sorpresa

Només de passar la frontera ja ens van insinuar que les dones no anaven en bici. En aquest país elles tenen el gran inconvenient d'haver d'anar tapades de cap a peus. A més de portar un mocador al cap es cobreixen amb el típic xador negre. Alguna vegada que vaig haver de posar-me'n un reconec que es una molèstia inexplicable.

El primer dia, després de pedalar quilòmetres i quilòmetres, vam arribar a un poblet on podríem comprar per menjar. Al cap de poc ens va aparèixer un policia i ens va dir que el lloc era perillós. Amb la gana que teníem el perill podia esperar. El nostre menú consistiria en una llauna de tonyina i un tros de pa. Quan ens vam posar en marxa, un cotxe patrulla ens va escortar durant 15km.

Al vespre vam demanar on podíem dormir i ens van indicar la mesquita. Dos militars van cuidar el nostre son des de la porta. Dos dies pedalant i

arribaríem a Mashhad, una de les ciutats santes. Vam hostatjar-nos durant dos dies amb una família. A dins la casa tindria la sort que em deixarien treure el mocador del cap, i la més gran sorpresa: alguns iranians esperen que els americans envaeixin Iraq per després entrar a Iran i derrocar els aiatol·làs (segons ens van explicar). Als iranians tan sols per escoltar una música contrària al règim els pot caure unes quantes setmanes de presó.

Des de Mashhad volíem pedalar fins a Teheran. Però després de dos dies d'un trànsit terrorífic vam decidir agafar un autobús -tot i que ens dolia molt- i canviar la ruta. Vam baixar a Yazd. A partir d'aquesta ciutat tornaríem a reprendre el viatge en bici. Vam creuar

una petita extensió desèrtica de fang i sal passant per caravanserralls oblidats per la gent i erosionats pel temps.

Visitaríem un poble (únic a Iran) on les dones semblen fantasmes, el seu xador és totalment blanc. Al final arribarem a Esfahan, la mítica i segurament la ciutat més bonica, però també la més plena de botiguetes de records. La nostra

ruta va continuar per pistes i rutes secundàries fins a Bijar, poble per excel·lència kurd. I ja no deixaríem el Kurdistan fins pràcticament la frontera amb Turquia. Aquesta zona és una de les més increïbles del nostre periple: cases de fang, homes amb turbants i faixes, dones amb vestits

brillants. Semblava que no estiguéssim a l'Iran, el xador havia desaparegut (només se'l posen quan deixen el Kurdistan). Les pistes aquí tenen forts pendents, però això era contrarestat per aquests pobles que poques vegades surten a les guies i on en la majoria ni tan sols hi pots comprar pa

Ruta: Serahs (frontera amb Turkmenistan)

Mashhad

bus de MASHHAD a Yazd

Yazd - Varzaneh- Esfahan- Khomein -

Arak- Hamedan - Bijar- Uazir-

Moulanabad - Bukan -Orumiye -

SEro

22 dies pedlats. 1.979 km. 131 hores.

14040 metres desnivell

CRESTA D'EN FERRAN (OIX)

20-oct-02

GRUP: Jordi G. Nadal, Ester, Orland Pons, Carles, Albert, Eduard Valle, Lluís Rifà, Eduard i Marcel Garrell i Miquel Erra.

TEMPS TOTAL: 9 hores

MATERIAL: 2 friends núm 3 i 4 (aconsellable), corda de 9x50 m, cintes exprés i cintes planes o cordinos per a merlets, descensor i 2 mosquetons HMS.

APROXIMACIÓ:

De Castellfollit de la Roca (Garrotxa) trenqueu cap al poble d'Oix. Just abans d'arribar al poble, trenqueu a la dreta cap a Beget (indicació Pont Nou). La carretera no és asfaltada; es travessa un riu i s'arriba a una casa de pagès, amb una granja de bon primer. La carretera més bona va per l'esquerra cap a Beget i la de la dreta, no tan bona, és la que hem de prendre nosaltres. Amb turisme caldrà aparcar el cotxe aviat i continuar a peu. Travessarem de nou un torrent i per segona vegada un pont d'obra vista molt esvelt. Un indicador a la dreta indica cap a Sant Miquel de *Miracollons* (*no me'n recordo cony!*). A la nostra dreta ja es veu el riu engorjat i l'enlairada cresta d'en Ferran. Cal que ens fixem en la vessant esquerra de l'aresta, on es veu el característic túnel, punt clau per a l'ascensió. Es pot analitzar bé l'itinerari de pujada. Arribem en una esplanada on deixem el cotxe, si és el cas, i agafem el GR11.

RECORREGUT:

08:40 (UTM) Travessem el riu per un pont nou de fusta, cap a la dreta; continuem cap a l'esquerra i al cap d'uns 100 metres hi ha una forta desviació cap a la dreta. Deixem el GR, i seguint per marques blaves, travessem un rierol, agafem un camí de ferradura.

08:52: Trobem una fita sobre la barana de pedra, situada a la nostra dreta i just a l'esquerra unes marques ("topos") taronges en menen

fort amunt enmig de bosc de boixos i alzines i un terreny de roca calcària com la de Montgrony. No ens hem equipat i aquí és bon lloc per posar-nos almenys el baudrier.

09:10: Arribem en una llastra on s'acaben les marques ("topos"). Ens equipem

09:40: Flanquegem per la esquerra fins a una petita alzina. No hi ha marques ("topos"). Dues alzines més amunt i més grans ens esperen, cap allà. Un bon replà per agrupar-nos. A l'esquerra hi ha una canal directíssima cap al riu i un xemeneia al nostre davant. L'agafem lleugerament per l'esquerra. La primera alzina té una бага. Pugem fins a sota un petit bloc i el superem per la dreta (III). Hi ha dues alzines frondoses i la segona té una бага. Dret amunt i just abans de la petita carena, un burí. Dues passes més i estem davant de

l'espectacular túnel. Amb un llarg de 60 m es fa aquest tram.

10:10: A l'interior de la cova anem a l'"ensemble". Un bloc relliscós al mig s'ha de superar per la dreta. Hi ha dues boques exteriors, con dos grans ulls, sobre nostre. Anem cap a l'ull de l'esquerra, sortim a la carena

cimera per una pronunciada fissura tot flanquejant cap a la dreta.

10:30: Estem a la cresta amb una forta timba extraplomada a la nostra esquerra. Mengem.

10:45: La cresta és planera i fàcil (I). De tant en tant es passa lleugerament per la dreta.

11:05: Arribem a un petit collet amb una бага, útil per assegurar un petit pas de 3 m al front (III). El superem per l'esquerra. La cresta continua sense dificultat (I).

12:00: Un segon collet, amb una roca al mig que superem per l'esquerra. *Dessota una бага situada en una alzina indica una escapatòria. Baixant per un ràpel de 15 m, es pot continuar baixant pel mig dels bosc, lleugerament cap a l'esquerra fins a trobar una tartera que directament mena al camí de ferradura.* La cresta s'esdevé afilada (II-III) per sols 100 m, a mesura que s'enfila es va eixamplant i es torna més fàcil (I).

12:40: Arribem a una zona d'alzines situades en una ample coll. Al final hi ha un ràpel equipat amb un merlet i un mosquetó tancat.

12:50: Uns 25 m per una canalota d'alzines, petit collet. Mengem

13:05: Trobem una paret extraplomada al davant que cal superar-la pel flankeig penjat a la dreta (III-IV). Al collet no hi assegurances. Una petita i robusta alzina al principi de la roca, un petit grilllet a pocs metres, un pitó vell un pèl més a la dreta. 10 m curts i intensos. De dret cap a una robusta alzina on podem posar-hi una бага. I directament cap a la carena pujant per un esquei a la roca.

14:15: Un petit collet on podem instal·lar un merlet per assegurar els companys. Ens trobem quasi tots aquí.

14:40: Continuem fins a dalt la carena amb una remuntada més fàcil (I-II) que ens portarà cap a l'ampla carena. Endreçem la corda.

15:10: Arribem a l'últim coll. Només cal fer una mirada a l'extraplom de la nostra esquerra per gaudir del recorregut; la carena és monòtona i es troba llarga per l'esgotament que traginem.

15:40: Cim d'en Ferran (974 m). Reposem i mengem

15:50: El camí baixa cap a Talaixà per unes marques vermelles. Compte de no anar cap a l'esquerra, sorpresa desagradable!. Fent alguns zig-zags pel mig del bosc es baixa ràpidament.

16:30: Talaixà. Petit nucli amb una casa abandonada i una església amb només façana principal. No hi ha aigua. Es troba en un coll on hi ha camins cap a Sadernes, Sant Aniol, el pont de Valentí i a Oix a l'esquerra. Mengem i bevem vi (no hi ha aigua)

17:00. El camí de baixada cap a Oix és el GR 11. Cap problema. Una vista magnífica i completa de tota la cresta. És francament llarga. Trobem una pista, a l'esquerra una casa abandonada, continuem per la pista i una drecera ens porta cap al pont.

17:45: Arribem al pont

Miquel Erra

NOVETATS PLA DE LLICÈNCIES 2003

Enguany sí que hi ha variacions significatives en les cobertures generals respecte al Pla de l'any 2002:

* En cas d'accident els titulars de la llicència han de comunicar l'accident al telèfon d'assistència que apareix a la tarja federativa en un termini de **72 hores**, encara que es pugui pensar que la lesió no és greu i no requerirà assistència mèdica. **Si no es compleix aquest requisit la companyia asseguradora no es fa càrrec de les despeses assistencials derivades d'aquell accident.**

* **Queden exclosos** de cobertura els **processos de sobrecàrrega muscular, sobrecàrregues articulars i tendinitis no traumàtiques.**

* **Queden exclosos** de cobertura els **desplaçaments en vehicle privat o públic al lloc escollit** per a la pràctica esportiva, i també **queda exclosa** la cerca, localització i enviament de **d'equipatges extraviiats**. **Sí resten coberts** els accidents ocorreguts **en l'entorn de la muntanya**, així com en els **mitjans de transport necessaris per a la pràctica esportiva** (remontadors, trens cremallera, telefèrics, etc.).

* En cas de **defunció**, el **capital a indemnitzar** serà el resultat de **restar al capital contractat, segons modalitat, les despeses** en concepte d'atenció mèdica, trasllats, rescats... El **capital mínim indemnitzable** serà el **25%** del contractat, segons modalitat.

* **Els majors de 75 anys** no es poden acollir a les modalitats A-B-C-D-E, i hauran de tramitar la llicència amb les cobertures mínimes de la **nova modalitat** que anomenem F. Per tal de poder disposar de serveis assistencials, però, hem negociat amb la companyia la possibilitat de tramitar una targeta d'assistència sanitària a un preu molt avantatjós. Els interessats s'hauran de posar en contacte amb Secretaria de la FEEC.

QUAN I COM TRAMITAR LA LLICÈNCIA:

- Ja podeu demanar a la vostra entitat que us renovin o us tramitin la vostra llicència per al 2003.

- **MOLT IMPORTANT:** Verifiqueu que l'adreça i la resta de dades que ens subministra la vostra entitat són correctes i completes. penseu que si no ho són podreu tenir una llicència amb dades errònies, deixar de rebre la revista Vèrtex i d'altres inconvenients.

- Recordeu que la llicència de 2002 caduca amb la fi de l'any natural (31 de desembre). La llicència del 2003 serà vàlida a partir de l'1 de gener encara que s'hagi tramitat abans.

- Recordeu que la data de vigència de la llicència és l'endemà (24h.) de la seva tramitació a la FEEC per part de la vostra entitat. Per tant, us convé tramitar la llicència amb temps a la vostra entitat, i abans de principis d'any per disposar de cobertura des del primer moment. Penseu en els dies de festes nadalenques i ponts.

FEU ÚS I DIFUSIÓ DE LA LLICÈNCIA

- Aquest any 2002, més de 18.500 persones han confiat en els avantatges d'estar federat i pertànyer a aquest col·lectiu. Si teniu amics o coneguts que encara no estan federats, informeu-los dels avantatges de posseir la llicència federativa.

- Feu ús dels avantatges de la llicència: descomptes, participació en activitats, etc. Consulteu la web o subscribiu-vos al butlletí electrònic per estar al dia de totes les novetats i notícies d'actualitat.

CORREUS D'EN PEP I L'IMMA

19-10-2001

Hola gent.
Com esteu?

Eh! que estem a punt d'anar a Turquia, si no ens passa res a la frontera: uns diuen que necessitem visats i altres no, ja ens ho trobarem.

Iran és molt interessant. Sembla que la majoria de gent esperi amb candaletes que els americans ataquin Iraq per després envair Iran per fer fora els del turbant, n'estan fins els nassos, sembla estrany. En canvi per la tele només ensenyen els del turbant parlant davant de militars amb el puny alçat, cridant tots a favor d'aquests sonats. Llavors passen imatges de manifestacions a Europa i EUA de gent en contra de la invasió. I per acabar imatges d'alguna massacre dels israelites o que han matat algun nen. Això és tota la programació. Ah! també es pot veure futbol, que no falti.

A Esfahan, vam entrar a la mesquita mentre pregaven. És el dia de la pregària del divendres, amb militars a l'entrada i a dins per controlar.

Primer ho vam provar junts i ens van dir que no. En Pep ho va tenir fàcil, ho va tornar a provar sol, el van palpar i ja va estar. Jo, morta d'enveja, a fora. Una noia em va demanar si volia entrar, li vaig dir que sí, com que ella tenia la regla (durant 6 dies no pot entrar a la mesquita) em va deixar

el seu xador, em va fer posar els cabells perquè no se'm veiessin i cap problema, cap a dins.

Hem estat a la zona del Kurdistan, ha estat molt guapo. Aquí sembla que no hi han passat estrangers. La gent és fantàstica. Els homes porten turbant al cap i una faixa. I les dones van amb robes brillants. Tota aquesta zona l'hem fet per pistes. Qualsevol pista a la qual s'entri val la pena. Els d'aquesta zona, tot i estar a l'Iran, sembla que fan força la seva, fins i tot no hi ha pràcticament policia.

Menjars del país: pa amb raïm, pa amb fregades de formatge, pa amb xarop de raïm, caldo on tiren pa fins a fer una massa i acompanyat de pa, pa amb te. I sempre pa. Aquest pa és prim, prim com una hòstia, com una hòstia de veritat, de les de missa.

Una abraçada.

2-12-2002

Hola gent.

On anireu a sopar aquest any del GEM? Ens han dit que aquí hi ha molt el esperit nacional, veritat? Estem a Istanbul. Molts mocadors al cap de les senyores i algunes d'elles

(no moltes) tapades com a Iran. I volen entrar a Europa?

Aquí a Turquia hem enganxat el Ramazan. Fa riure i tot. Quan a les 4: 30 més o menys (cada dia canvia un minut) el minaret dóna l'ordre de menjar no ho vulgueu pas veure les corredisses que hi ha: els bars tots plens i el que està pel carrer o un gra de raïm o el que sigui. I a les tres de la matinada ,diana, i de veritat, a més del minaret hi ha molts pobles que passa un del tambor a tocar. A nosaltres ens va de conya per si a mitja nit hem d'anar a fer el pipí.

Aquí molts ens demanen si som alemanys, podríem dir que la majoria hi ha estat. I si un ens diu que hi ha anat de turista és perquè hi va anar i la poli el va enganxar i al cap de 7 o 8 dies el van fer tornar.

Després del Kurdistan, farcida de militars, diria que aquí estan preparats per fer una guerra, amb tantes tanquetes i metralletes.

Després vam deixar l'armament i cap a la Capadòcia, que tot i ser molt turística és molt guapa, són tot de formacions de pedres i hi ha tot de cases i esglésies excavades a la pedra.

Aquí per pedalar és un fàstic, hi ha trossos asfaltats on a sobre el quitrà hi ha com una grava. Ja us ho podeu imaginar. Una abraçada

---

GRUPEXCURSIONISTADEMANLLEU
